

Její matka zapředla. „Vichrochvoste!“ Měsíčnice ukázala ocáskem na Sněžinku a Modřinku. „Pojď se seznámit se svými koťaty.“

Vichrochvost se rozběhl a zastavil se u nich. „S otevřenými očima vypadají lépe,“ poznamenal. Hlas měl tak hluboký, že to znělo, jako by vrčel.

„Vidíš?“ vyběhla ho Měsíčnice. „Obě mají modré oči jako ty.“

Ano! Modřinka pořádně vykulila oči, aby je mohl její otec obdivovat, ale ten se na ni sotva podíval, než se otočil zpátky k Měsíčnici. „Vypadá to, že z nich budou dobré válečnice.“

„Samozřejmě, že ano,“ zavrňela Měsíčnice. „Jsou to přece tvá koťata.“

Modřinka udělala krok vpřed. „Bylo těžké ulovit tu veverku?“ Chtěla, aby se na ni Vichrochvost znovu podíval. Možná si všimne, jak je její kožíšek podobný tomu jeho.

Shlédl na ni a zamrkal. „Tlusté veverky jsou snadná kořist.“

„Naučíš nás, jak je ulovit?“ zeptala se Sněžinka a ocasem vířila prach za sebou.

„To vás naučí vaši učitelé,“ odpověděl Vichrochvost. „Doufám, že je pro vás Borový měsíc vybere dobře.“

Koho by vybral on? Modřinčin pohled sklouzl k válečnickému doupeti, ze kterého právě vyšel Zmijozub. Levhartička a Záplatík potěšeně zamňoukali a vrhli se na něj. Levhartička se chytila za otcův ocas, zatímco Záplatík dopadl přímo mezi jeho ramena. Zmijozub s předstíraným překvapením zavrával a dramaticky spadl na zem. Levhartička a Záplatík mu skočili na břicho a pištěli, ale Zmijozub je se zavrňením shodil a vyhnal je za doupě.

Vichrochvost se ohlédl, co je to za povyk, a zaškubal ušima. Modřinka doufala, že si představuje, jak si takhle hraje se svými koťaty i on, jakmile je trochu víc pozná.

„Borový měsíc mě požádal, abych se s ním podělil o kořist,“ pověděl Vichrochvost Měsíčnici.

Modřinka zamrkala. „Ted?“ *To už odchází?* „Můžeme jít s tebou?“

Vichrochvost po ní střelil pohledem a ona až ucukla, když v něm uviděla směs znepokojení a rozpaků. *Copak nás nemá rád?*

„Koťata by měla zůstat u školky,“ zamumlal.

Modřince se sevřelo srdce, když odběhl pryč... A pak se opět naplnilo nadějí, jelikož se zastavil a ohlédl se přes rameno. *Změnil snad názor?*

„Skálochlup mi říkal, že jste ho včera probudily,“ zabručel. „Držte se od válečnického doupěte dál.“ Otočil hlavu zpátky a odešel.

Modřinka za ním zírала plná zklamání.

Měsíčnice ocáskem pohladila Modřinku po rozčuchaném kožíšku. „Vichrochvost vám chtěl jen poradit,“ mňoukla. „Abyste příště byly chytřejší.“

Modřinka sklopila oči k packám a přála si, aby tu hloupou chybu nikdy neudělala.

Sněžinka skákala okolo matky. „Samozřejmě, že příště už budeme chytřejší. Myslí si, že máme myší mozky?“ Zastavila se a zamrkala. „Musí být vážně hodně důležitý válečník, když s ním chce Borový měsíc sdílet kořist.“

„To je.“ Měsíčnice sledovala, jak Vichrochvost popadl veverku, kterou ulovil, a odnesl ji k veliteli Hromového klanu. Pak se vřele podívala na Modřinku. „Nejspíš bude mít víc času později.“

Modřinka zvedla bradu. „Říkal, že z nás budou dobré válečnice!“ Tiše se zapřísáhla, že mu dokáže, že měl pravdu, a snažila se zahnat tu prázdnotu, kterou v nitru cítila.

„Měsíčnice!“ Nové mňouknutí Modřinku polekalo. Otočila se a spatřila skvrnitého šedého kocoura se světle modrými očima, loudajícího se z tunelu v kapradí. „Veliký válečník se přišel podívat na svá koťata?“

Měsíčnice přimhouřila oči. „Samozřejmě.“

Sněžince se rozzářily oči. „Ty jsi Husipírko?“

